

Zuurstof

Het is echt nu.

Wandelen door de straten van je wijk. Je droomde het nacht na dag na nacht. Gewekt worden door zenuwachtige monitoren die meten hoe hoog je zuurstof, het kloppen van je haperend hart en of je nog ademt terwijl je slaapt.

Het verlangen naar vroeger, eerder, terug
als korenaren in elkaar vervlechten
dansen, deinen op de golven
van de tijd.

Het drukt op je longen.
Lucht.

Het is echt nu.

Wandelen door de straten van je wijk. Je had nooit gedacht dat je daar steeds opnieuw een bron van verwondering kon vinden. Die wijk waar je zo op was uitgekeken, uitgeweken en in de vlucht naar een ander ankerpunt haast vergat hoe afgesneden, hoe onwezelijk het gemis van die plek en van je moeder die daar ooit niet meer zal zijn.

Meisjes van twintig horen hun vader niet te verliezen. Op hun dertigste huilen ze geluidloos terwijl de handen op intensieve hen uitkleden en katheders en uitleg over de hartmonitor geven. Dat het nodig is te weten hoe hoog je zuurstof, het kloppen van je haperend hart en of je nog ademt terwijl je slaapt.

Je mist huid op huid en
de handen door het haar
gesprekken als bomen
en takken waar nooit een einde
aan komt, de nacht die overgaat
in de dag. Niet de quarantaine waarbij
licht en donker op mekaar beginnen
te rijmen.

Het drukt op je longen.
Lucht.

Het is echt nu.

Het vrij rondwaren door de straten van je wijk, weliswaar traag - je ging even onderuit - nu het echt is, weet je dat je nergens anders thuis zal komen dan daar waar je moeder woont, waar geen monitor meten moet hoe hoog je zuurstof, het kloppen van je haperend hart en of je nog ademt terwijl je slaapt.

Het opent je longen.
Licht.

